

for den vedkommende Jordbruger, eller var af saadan Art, som han ikke kan tage i Beregning, idet han kjober sin Eiendom. Efter Forholdene her i Landet vil saadan Skade næsten ene og alene kunne anrettes af enkelte Dyrslægter, af Bildt, navnlig Daadyret, som endog ogsaa oprindeligt ikke hører hjemme her i Landet, men er indført fra fremmede Lande og her fredet og udbredt ved Privates Foranstaltninger, og som virkelig har Noget tilfælles med et tamt Dyr, som kan gaae og ødelægge Andres Marker. Hjorten kan vel ogsaa gjøre megen Skade, men den er ogsaa meget sjelden. Derfor tog Udkastet, saaledes som det var foreslagt, særdeles Hensyn til disse to Arter, til det større Bildt overhovedet, og tilstod Bildtskadens Erstatning for dem, fordi de ere de eneste, som kunne udøve en aldeles ødelæggende Indflydelse. Jeg vil ikke nægte, at der ere visse Fugle, som paa enkelte Steder kunne gjøre Skade, men det kan ikke staae ved Siden deraf.

Hermed troer jeg at have reffærdiggjort Udkastets Standpunkt, og jeg skal endnu kun dvæle et Døeblik ved den ærede Minoritet's Bemærkninger, forinden jeg vender mig til det Aye, som er blevet tilføjet af den ærede Majoritet. Den ærede Minoritet har selv yttret, at han antog det for høist uønskeligt, om der kunde tillægges nogen Erstatning for Jagten, men er ikke desto mindre aldeles ikke gaaet ind paa at tilstaae nogen som helst Erstatning. Han har vel paaberaabt sig en Autoritet, som han mener staaer paa samme Standpunkt som han; men denne Autoritet gif aldeles ikke ud paa at tillægge Brugerne det dræbte Bildt, den indrømmede, at den Jagtberettigede dog beholdt sit Bildt idetmindste, og jeg seer virkelig ikke, at man kan paastaae, at Gjenstandene ikke ere af den Verdi, at de bør udleveres til dem, hvem de tilkomme. I alle Henseender er den ærede Minoritet gaaet meget videre end Noget tidligere er gaaet, og videre end det vistnok paa nogen Maade kan begrundes. Det er vistnok, at Jagten har en forskjelligartet Interesse, den har baade Affectionsvardi og en Pengevardi. Naar vi komme ind i de retlige Forhold, er det jo vel det Almindelige, at Affectionsværdien ikke kan erstattes; men

fordi Affectionsværdien ikke kan erstattes, derfor undlader man ikke i andre Forhold at erstatte Pengeværdier, og at Jagten har en Pengevardi er ligesaa notorisk; det lader sig ikke bestride. Der udbetales f. Ex. endnu Summer af Statskassen til den og den Mand, fordi han har maattet afstaae Jagten, som tidligere var ham overdraget paa et vist Territorium, men som han har maattet renoncere paa ifølge Lovforanstaltninger, hvilket er Tilfældet med enkelte Embedsmænd; og den daglige Erfaring vil dog ogsaa godtgjøre, at det er muligt at angive en Pengevardi for Jagten, i det Mindste i de første Tilfælde. Hvorfor skulde de Vedkommende, som hidtil have haft denne ubestridelige Eiendomsret, ikke have den fulde Erstatning, som skal tillægges dem efter Grundloven? Hvorfor maae de ikke faae denne Erstatning, naar den kan ansættes til Pengevardi? At de tillige miste Noget, som har Affectionsvardi for dem, det kan dog ikke være nogen Grund til, at de ikke skulle have Erstatning for det Tab, de lide, og som er af en hvis Pengevardi. Iøvrigt har den ærede Minoritet ingenlunde været consequent i sin Indstilling. Medens han nemlig først opstiller som det almindelige Princip, hvorpaa ogsaa hans hele Argumentation hviler, at Brugeren udelukkende skal være berettiget til Jagten, — Noget, der er saa unaturligt, at det vil formene endog ogsaa den Bruger, der er forhindret i selv at udøve Jagtretten, at lade det gjøre af Andre, — saa kommer han dog som subsidiair Indstilling dertil, hvad han vist ogsaa maa erkende for at være det eneste Rigtige, nemlig at det dog maa staae til Brugeren at disponere over Jagten til Fordeel for Andre; men han falder derved ud fra Hovedprincippet: at Jagten under ingen Omstændigheder maa skilles fra Brugsretten.

Der er kun endnu eet Punkt, som jeg skal tillade mig at dvæle et Døeblik ved, og det er, forsaavidt der er blevet paaberaabt det Lovbud, som er udfømt for Slesvig. Jeg troer, at, hvis man vil gaae ind paa dette Præcedens, som jeg nok kan begribe, at man kan føle sig opfordret til, saa maa man paa den anden Side indrømme, at det er meget vanskeligt at bedømme, da det ikke blot er et Lovbud, som